

ಮಣ್ಣ ಹೊವಿನ ಫೇಮಲು!

ಕೆ. ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿಯವರ ಬರಹವನ್ನು ನಾನು ಮೊದಲ ಸಲ
ಕೆ. ಓದಿದ್ದು, ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದು 1998ರಲ್ಲಿ. ತೆಲುಗಿನ ಸರಳ,
 ಸಹజ ಕವಯಿತ್ರಿ ಮಹಜಚಿನೋರ ‘ವಲೆಯುದುರೂ ಕಾಲ’ಕ್ಕೆ
 ಮುನ್ನಡಿ ಬರೆದಿದ್ದವರು ಇವರೇ. ಅದರ ತಲೆಬೆಹೆವೇ ‘ಎ
 ಲಿರಿಕಲ್ ಬ್ಯಾಟಿ’ ಅತ ಇತ್ತು. ಅದರಲ್ಲಿ ‘ಸರಿಸುಮಾರು
 ಪಳೆಂಟು ತಿಂಗಳ ಕಾಲ ಜಬಿನ್ ಕಾವ್ಯ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರವೇ ಇದೆ.
 ಮನಸ್ಸು ಕಾಡಿದಾಗಲೇಲ್ಲ ಓದುತ್ತು ಲೋ ಇದ್ದೇಂದೆ; ಅದರಲ್ಲಿ
 ಈ ಒಂದು ತಿಂಗಳಿಂದ ಪತ್ರಪ್ರಸ್ತುತದಂತೆ ಓದಿದ್ದೇನೆ. ಕವಿತೆಯ
 ವಿವರಗಳು ಬಂದರೆ ನಾನು ನಿಥಾನ ಓದುಗ. ಮುಂದೆ ಸಾಗದು.
 ಒಂದು ಕವಿತೆ ಓದುವದು, ಮೆಲುಕು ಹಾಕುವದು, ಒಂದು
 ಕವಿತೆ ಯಾಕೆ ಅದರ ಒಂದು ಸಾಲು ಸಾಲದಾ? ಅಥವಾ ಒಂದು
 ಪದ? ಹಾಗೂ ಆದೀತು’ ಎನ್ನತ್ತೆ ಮುನ್ನಡಿಯ ವಿಳಂಬಕ್ಕೆ
 ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ್ದರು. ಯುವ ಕವಯಿತ್ರಿಯೊಬ್ಬರ
 ಮೊದಲ ಸಂಕಲನಕ್ಕೆ ಅವರು ಬರೆದಿದ್ದ ಆ ಪ್ರೇತಾಹದಾಯಕ
 ಸಾಲು ನನಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಇಷ್ಟವಾಗಿತ್ತು. ಆಗಿನ್ನು ಅವರ ಬಗ್ಗೆ
 ನನಗೇನೂ ತಿಳಿದಿರಲ್ಲಿ.

ನಂತರ 2010ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಮಹತ್ವದ ಕವಿ ಜಂಭಣ್ಣ
 ಅಮರಚಿಂತರು ಶಿವಾರೆಡ್ಡಿಯವರ ‘ರಕ್ತಂ ಸೂರ್ಯಂದು’
 ಸಂಕಲನ ಕೊಟ್ಟು ಓದಿಸಿದರು. ಅದುಕಾರಣವಾಗಿ ಮುಂದೆ
 ಅವರ ಕೇಂದ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಪುರಸ್ಕಾರ
 ಸಂಕಲನ ‘ಮೋಹನಾ! ಓ ಮೋಹನಾ!’ವನ್ನು ಕೇಂದ್ರ
 ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿಗಾಗಿ ನಾನು ಅನುವಾದಿಸಿದಾಗ,

